

ת"ד 9204/07/19 - מדינת ישראל נגד לינדה נאה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

18 מרץ 2021

ת"ד 9204-07-19 מדינת ישראל נ' נאה

לפני כבוד השופט אלכס אחר

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י בא כוחה עו"ד תמר גטה

נגד

לינדה נאה

הנאשמת

ע"י בא כוחה עו"ד דב שמואלי

גזר דין

מבוא:

עסקין בתאונת דרכים אשר ארעה בתאריך 12.06.18 (כתב האישום הוגש בחודש יולי 2019) סמוך לשעה 09:17, וכעולה מעובדות כתב האישום, בהן הודתה והורשעה הנאשמת, נהגה הנאשמת ברכב פרטי מסוג הונדה 75-553-67 (להלן: "הרכב") באור עקיבא, בשדרות ויצמן, ממזרח למערב בצומת עם רחוב קופולוביץ או בסמוך לכך.

הכביש במקום אספלט תקין ורטוב, דרך עירונית, יציאה מכיכר, כביש דו סטרי, מעבר חצייה מסומן בבירור על גבי הכביש עם אי תנועה מפריד בין המסלולים, אור יום ראות טובה שדה הראייה פתוח למרחק של 37 מטר מדוד.

אותה עת, משמאל לימין ביחס לכיוון נסיעת הנאשמת, חצתה במעבר החצייה, הולכת רגל, נ"א, ילידת 1999, אשר הספיקה לחצות את מסלול הנסיעה הנגדי לכיוון נסיעת הנאשמת ואת אי התנועה.

במועד ובמעמד האמור לעיל נהגה הנאשמת ברכב בקלות ראש, בכך שללא כל סיבה סבירה לא הבחינה בהולכת הרגל, לא אפשרה להולכת הרגל להשלים את החצייה בבטחה, פגעה בה והפילה לכביש (להלן: "התאונה").

כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל בגופה חבלה של ממש ונגרמו לה שברים בראשה וליקוי שמיעתי באוזן ימין, היא הונשמה והורדמה, טופלה בחדר הלם, אושפזה מיום 12.06.18 עד ליום 18.06.18, נזקקה לטיפול רפואי ושיקומי ונקבעו לה 60% נכות זמנית.

העבירות בהן הורשעה הנאשמת הן: **נהיגה בקלות ראש** - עבירה לפי סעיפים 2)62 + 2)38 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961 (סמל סעיף 2029), **התנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה של ממש לגוף** - עבירה על תקנה 21(ב)2) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961 וסעיף 3)38 לפקודת התעבורה (סמל סעיף 2425) **אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חציה בבטחה** - עבירה על סעיף 3)38 לפקודת התעבורה ותקנה 67 לתקנות התעבורה (סמל סעיף 5428).

בדין אשר התקיים לפני, ביום 25.02.20, הודתה הנאשמת במיוחס לה ולבקשת בא כוחה, הופנתה הנאשמת אל שירות המבחן לקבלת תסקיר בעניינה שיבחן, בין היתר, אפשרות להטלת צו של"צ על הנאשמת.

תסקיר שירות המבחן

ביום 26.10.20 הוגש תסקיר מטעם שירות המבחן. מהתסקיר עולה כי הנאשמת, בת 45, נשואה ואם לארבעה ילדים קטינים, סיימה 12 שנ"ל ובעלת בגרות מלאה. הנאשמת שירתה שירות צבאי מלא שלאחריו סיימה תואר ראשון במדעי המחשב. כיום עובדת כראש צוות פיתוח תוכנה בחברת הייטק.

לדברי מעסיקיה, הנאשמת מבצעת את תפקידה בצורה אחראית. כמו כן, מזה מספר שנים הנאשמת מתנדבת בארגון המסייע למשפחות בתחום כלכלת משק הבית.

הנאשמת לקחה אחריות על התאונה והביעה חרטה עמוקה על מעשיה. הנאשמת תיארה את החרדה שחשה ברגעים לאחר הפגיעה וכן את הדאגה שחשה כלפי הנפגעת ורצונה להיות עימה בקשר, עד שקשר זה הופסק לבקשת הנפגעת ואימה.

הנאשמת מסרה כי מאז התאונה היא מקפידה בנהיגתה ואף משתפת אחרים אודות התאונה על מנת לעורר מודעות.

שירות המבחן התרשם כי הנאשמת אישה מתפקדת ונורמטיבית, שהעבירה איננה מאפיינת את התנהלותה וכי עצם המעורבות בתאונה ובהליך המשפטי היוו עבורה טלטלה. הנאשמת נעדרת עבר פלילי ולחובתה 7 הרשעות תעבורה קודמות אשר התיישנו על אף שהיא מחזיקה ברישיון נהיגה משנת 1994.

לאור כל האמור, שירות המבחן מצא את הנאשמת מתאימה לביצוע צו של"צ תוך שבנה לנאשמת תוכנית של"צ בעמותת "מאיר פנים" בהיקף של 250 שעות.

טיעונים וראיות הצדדים לעונש:

בדין מיום 04.11.20 עתרו הצדדים לדחיית דיון הטיעונים לעונש לשם הידברות ביניהם והגעה להסדר טיעון ואולם, הדבר לא הסתייע והצדדים טענו לעונש ביום 05.01.21.

לדיון לא התייצבה הנפגעת.

לטובת הנאשמת העיד מר אלי פרוינד שסיפר על היכרותו עם הנאשמת במסגרת עבודתם המשותפת בעמותת התנדבותית המסייעת למשפחות וכי בעבודה זו הנאשמת הייתה נאמנה, מסורה והביעה אכפתיות רבה כלפי המשפחות.

בטיעוניה לעונש, ב"כ המאשימה טענה כי הנאשמת הודתה והורשעה בעבירה חמורה הפוגעת בבטחון המשתמשים בדרך, בשמירה על בטחון הגוף ובסדר הציבורי. הנאשמת מנעה מהנפגעת להשלים חציה בבטחה במעבר חציה, פגעה בה וכתוצאה מכך היא נזקקה לטיפול רפואי שיקומי כאשר הנפגעת סבלה משברים בראש, מליקוי שמיעה באוזן ימין, הונשמה והורדמה וטופלה בחדר הלם והיא סובלת מפגיעות עד היום המשפיעות על תפקודה (ת/2).

ב"כ המאשימה טענה שבתאונות דרכים בהן נגרמו חבלות קשות אשר הן כפסע ביניהן לבין גרימת מוות, יש הצדקה להקיש מהעונש המינימלי הקבוע בחוק במקרה של גרם מוות ולהטיל עונש מאסר. ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע שהנאשמת נהגה ברף רשלנות גבוה מאחר שלא הבחינה בהולכת הרגל כלל במעבר החציה על אף שהתאונה התרחשה באור יום, בראות טובה ולכן עתרה למתחם ענישה ממאסר בפועל למשך 3 חודשים ועד למאסר בפועל למשך 12 חודשים, פסילה בפועל בין 40 חודשים לבין 7 שנים, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי, פיצוי וקנס (ת/3א, ת/3ב).

ב"כ המאשימה התייחסה לתסקיר שירות המבחן אשר המליץ על ענישה שיקומית וטענה שזהו אך שיקול אחד מיני רבים אותם שוקל בית המשפט וביקשה שבית המשפט יתן משקל לשיקולי הרתעת הנאשמת והציבור וכן לעיקרון הגמול. הנאשמת נוהגת משנת 1994 ואין לחובתה הרשעות להצגה. לאור האמור, ב"כ המאשימה ביקשה מבית המשפט לגזור על הנאשמת מאסר בפועל שלא יפחת משישה חודשים, פסילה בפועל שלא תפחת מחמש שנים, מאסר על תנאי ארוך, פסילה על תנאי וקנס.

בטיעוניו, ב"כ הנאשמת הפנה לנתונים האישיים של הנאשמת, להיותה עובדת מסורה ואחראית (נ/1), לעובדה כי מזה חמש שנים הנאשמת מתנדבת למען הקהילה במסגרת עמותת פעמונים (נ/2, נ/3) וכן לחברותה בהנהגת הורי בית הספר בו לומדים ילדיה (נ/4).

ב"כ הנאשמת טען שבעלה של הנאשמת כמעט ולא נמצא בבית ולכן היא זו המסיעה את ילדיה לצד טיפול באמה החולה (נ/5).

הנאשמת כבר ריצתה פסילה מנהלית למשך 40 ימים לאחר שהוטלה עליה פסילה מנהלית למשך 60 ימים אשר קוצרה בהחלטת בית משפט.

לעניין הנזק שנגרם לנפגעת, טען ב"כ הנאשמת שאמנם בשלב מסוים נקבעו לנפגעת 60% נכות זמנית ואולם מאז ומבלי להקל בכך ראש, נקבעו לנפגעת 28% נכות בלבד לצמיתה. בנקודה זו, מצא ב"כ הנאשמת לאבחן מקרה זה מהפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה בה דובר על אחוזי נכות לצמיתה גבוהים בהרבה.

ב"כ הנאשמת הפנה לכך שהנאשמת הודתה בהזדמנות הראשונה וחסכה רבות מזמנם של בית המשפט והעדים, לקחה אחריות, הייתה בקשר עם הנפגעת והאירוע מלווה אותה עד היום. לנאשמת וותק נהיגה של 27 שנים ללא עבירות, כך גם מאז התאונה, כך שברור שמדובר במעידה חד פעמית שאיננה מאפיינת את נהיגת הנאשמת, כפי שאף עולה מתסקיר שירות המבחן.

ב"כ הנאשמת הפנה לפסיקה רלוונטית לטעמו וטען כי דווקא בשל עקרון ההלימה, הרי שעונש מאסר בפועל איננו תואם לנסיבות המקרה ולנסיבותיה של הנאשמת. לאור האמור ביקש מבית המשפט לאמץ את המלצות התסקיר ולהטיל על הנאשמת צו של"צ, פסילה בפועל למשך מספר בודד של חודשים, פסילה על תנאי, קנס ופיצוי.

הנאשמת בדבריה סיפרה על עצמה, כיצד התאונה הפכה את חייה ועל הקשר שיצרה עם הנפגעת ואמה עד שאמה של הנפגעת ביקשה ממנה לחדול מכך. הנאשמת מסרה שמבחינתה, העובדה שהנפגעת חיה ובריאה זה כל מה שחשוב. הנאשמת ציינה שבגלל התאונה הרגישה הקלה כשהייתה פסולה מנהלית אולם שסביבתה מתקשה להסתדר מבלי נהיגת הנאשמת. לבסוף אמרה כי היא נהגת זהירה ומאוד מצטערת על מה שקרה.

בסופם של הטיעונים לעונש, מצא בית המשפט לנכון להפנות את הנאשמת לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות אשר יבחן את התאמת הנאשמת לביצוע עבודות שירות וזאת מבלי שהדבר ילמד על העונש שייגזר. חוות דעת חיובית הוגשה ביום 15.02.21 בה נקבע כי הנאשמת נמצאה כשירה לביצוע עבודות שירות בכפר הנופש "אולגה על הים" - האגודה למען החייל בגבעת אולגה.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

קביעת מתחם העונש ההולם:

בענייננו, הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירות שאין להקל ראש בחומרתן ובנסיבות ביצוען עת נהגה בקלות ראש, לא הבחינה בהולכת הרגל ולא אפשרה לה לחצות בבטחה במעבר החצייה.

בעבירות תעבורה ככלל, ובעבירות של תאונה הגורמת חבלות בפרט, הערך המוגן הינו שמירה על שלמות הגוף, וכן מתן תחושת בטחון למשתמשי הדרך.

על חשיבותה של ענישה מרתיעה בתאונות דרכים, בהם נגרמות חבלות ופציעות חמורות עמד בית המשפט ברע"פ 2564/12 יחיאל קרני נ' מדינת ישראל:

"תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכה נגד תאונות הדרכים... לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".

עוד בפסיקה התואמת לענייננו נקבע לא אחת, כי מרכיב חשוב ברמת הענישה בתיקי תאונות דרכים הינו תוצאות

התאונה כמו גם חומרת העבירה, אולם יש לשקול גם רשלנות תורמת של הנפגע וכן נסיבות אישיות של הנאשם (ר' ת"ד 2659-04-14 מ"י נ' **רפאל ביטון** [ניתן ביום 22.1.15, פורסם בנבו] והפסיקה שהובאה שם).

באשר לחומרת העבירות, הנאשמת נהגה בקלות ראש, בכביש עירוני, לא עצרה להולכת רגל במעבר חצייה ולא אפשרה לה לסיים את החצייה בבטחה כפי שעולה מעובדות כתב האישום בהן הודתה.

אף על פי כן, מעובדות כתב האישום עולה כי המדובר בחוסר תשומת לב וברשלנות רגעית שלרוע המזל גרמה לתאונה קשה, ללא שנלוו לכך עבירות נוספות דוגמת, נהיגה במהירות מופרזת, נהיגה בשכרות, נהיגה ללא רישיון או בפסילה או הפקרה לאחר הפגיעה ולכן אני קובע שרמת רשלנותה של הנאשמת הינה ברף הבינוני.

הענישה הקבועה בסעיף 38(3) לפקודת התעבורה קובעת סנקציה של פסילת מינימום של 3 חודשים למי שגרם בנהיגתו חבלה של ממש ולכן יש לקבוע את הרף התחתון של המתחם מנתון זה (עפ"ת (חי') 4955-04-20 **קולר נ' מדינת ישראל**, [ניתן ביום 08.06.20, פורסם בנבו] הדומה בנסיבותיו לענייננו וכן האסמכתאות שהובאו שם). תקופת הפסילה הנאותה שתוטל וכן קביעת עונש בדמות מאסר או צו של"צ יגזרו מרף הרשלנות, טיב החבלות וההשלכות על חיי הנפגעת.

על כן ולאור כל האמור לעיל, בהתחשב בשיקולים האמורים ובנסיבות המקרה דנא, אני קובע כי מתחם העונש ההולם ביחס לעבירות בהן הורשעה הנאשמת, הינו ממאסר הצופה פני עתיד או צו של"צ ועד מספר חודשי מאסר בפועל בודדים, לביצוע בעבודות שירות, ותקופת פסילה בין 3 חודשים ל- 30 חודשים (עניין ביטון וכן רע"פ 3972/19 **קנטור גוז נ' מדינת ישראל** ורע"פ 3065/19 **אהרון אסלן נ' מדינת ישראל** [ניתנו ביום 17.06.19, פורסמו בנבו]) לצד ענישה נלווית.

גזירת עונשה של הנאשמת בתוך מתחם העונש ההולם:

על שיקולי ענישה, עמד בהרחבה כב' בית המשפט העליון בע"פ 11699/05 **סרפו נ' מ"י** (23/6/08):

"מלאכת גזירת הדין קשה ומורכבת היא. היא מצריכה עריכת איזון עדין ורגיש בין שיקולי הענישה השונים, ובין נתוניו של הנאשם הקונקרטי והנסיבות שבהן נעברה העבירה, לבין שיקולי מדיניות מגוונים והצורך בהתוויית מדיניות עונשית ברורה שיש בה כדי לקדם ערכים חברתיים. מטבע הדברים, זהו אינו מדע מדויק, שהרי אין מקרה אחד זהה למשנהו, אין נאשם דומה לחברו וגם אם ניתן לעיתים להצביע על דמיון או קרבת-מה בין נסיבותיו של מקרה פלוני למקרה אלמוני, הרי שתמיד ימצא ייחוד ושוני בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה ובאופן שבו ראוי ליישם את השיקולים השונים על עניינו של אותו נאשם העומד בפני בית המשפט. בסופו של יום, וזאת אין לשכוח, גזירת העונש נעשית למידותיו של הנאשם הספציפי. עמד על הדברים בבהירות רבה, כדרכו, השופט (כתוארו אז) א' ברק בפרשה קודמת:

"ביסוד הענישה אינו עומד שיקול אחד ויחיד, אלא מכלול של שיקולים. במלאכת הענישה בכל מקרה ומקרה חייב השופט למצוא את המשקל הראוי שיש להעניק לכל אחד

מהשיקולים הנזכרים, תוך שהוא מודע לכך כי לעיתים קרובות שיקול אחד בא על חשבוננו של שיקול אחר. מכאן, שהעונש אשר מוטל בסופו של דבר על הנאשם, אינו אלא תוצאה "משוקללת" - אם תרצה פשרה - של השיקולים השונים שיש להביאם בחשבון. מלאכת "שקלול" זו אינה מלאכה מדעית, אך היא אף אינה מלאכה שרירותית. היא ענין שבשיקול דעת, הנעשה על הרקע הכללי והאינדיבידואלי, במסגרת המדיניות העונשית הכללית כפי שהיא מתבצעת על-ידי בתי-המשפט" (ע"פ 212/79 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2) 421, 434 (1979)....").

בעניינו, הנאשמת בת 45, נשואה ואמא ל-4 ילדים קטינים, מתפקדת באופן נורמטיבי וחיובי, כאשר מתסקיר שירות המבחן עולה שלאחר שחרורה משירות צבאי, סיימה לימודי תואר ראשון והועסקה באופן יציב. הנאשמת מטפלת באמה הסובלת מבעיות רפואיות שונות ומתנדבת רבות למען הקהילה, הן במסגרת עמותת פעמונים והן במסגרת ועד ההורים הבית ספרי.

הנאשמת חסכה מזמנם של בית המשפט והעדים, לקחה אחריות על מעשיה והודתה בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום בהזדמנות הראשונה.

הנאשמת מחזיקה ברישיון נהיגה מזה 27 שנים ואין לחובתה הרשעות הניתנות להצגה מפאת התיישנותן. גם מאז התאונה, במשך כמעט שלוש שנים, לא נרשמה לחובת הנאשמת כל הרשעה. מעברה התעבורתי של הנאשמת ניתן ללמוד על אופן נהיגתה הן קודם לתאונה והן לאחריה. נתון זה מלמד על הסיכון הנמוך הנשקף מהנאשמת, ואף עובדה זו יש לזקוף לזכותה.

מאז התאונה חלפו כמעט שלוש שנים כאשר פרק הזמן הרב שחלף לא נגרם באשמת הנאשמת וגם נתון זה יש לקחת בחשבון. בנוסף, כתב האישום הוגש כשנה וחודש לאחר התאונה ויש בפרק זמן זה כדי להקל בתקופת הפסילה שתוטל על הנאשמת (עפ"ת (חי') 30937-01-13 לילי מץ נ' מדינת ישראל [ניתן ביום 03.05.13, פורסם בנבו]).

כאמור, הנאשמת אישה נורמטיבית ואחראית נעדרת עבר פלילי אשר הטלת מאסר עליה, אפילו מאסר בעבודות שירות, יפגעו בה ובבני משפחתה הנתמכים בסיועה.

כפי שצוין הפגיעות אשר נגרמו לנפגעת, פגיעות קשות הן ורק בנס, לא גבתה התאונה ח"י אדם.

ואולם, הנפגעת עצמה לא העידה בפני בית המשפט והמאשימה לא צירפה מסמכים רפואיים בעניינה מלבד תעודה על נכות צמיתה בשיעור 28%. כמו כן, הנאשמת העידה כי פגשה בנפגעת כאשר זו שבה לעבודתה בקניון. עוד תיארה הנאשמת כי לא הפקירה את הנפגעת הן במועד הפגיעה בה והן לאחריו אולם קשר זה הופסק ביוזמת הנפגעת ואמה. בנסיבות אלה, אינני סבור שיש מקום להטיל על הנאשמת מאסר בפועל, אפילו לא לביצוע בעבודות שירות, נוסף על כך שהאינטרס הציבורי ייתרם מצו של"צ שיוטל על הנאשמת (ר' עפ"ת (ב"ש) 29414-12-18 דניאל מאיר ארז [ניתן ביום 17.02.19, פורסם בנבו] וכן עפ"ת (חי') 24314-01-15 מדינת ישראל נ' גיא זגדון [ניתן ביום 19.02.15,

פורסם בנבו] והאסמכתאות שהובאו שם).

לאחר שנתתי את דעתי לנסיבות התאונה, שכאמור לא בוצעה בליווי עבירות חמורות נוספות בהן למרבה הצער בית המשפט נתקל חדשות לבקרים, רמת הרשלנות, עמדת שירות המבחן, קבלת האחריות בהזדמנות הראשונה, החרטה והדאגה אותה הפגינה הנאשמת וכן להיעדר ראיות אודות מצבה העדכני של הנפגעת, באתי לכלל מסקנה כי יש לגזור את עונשה של הנאשמת ברף הסמוך לרף התחתון של מתחם העונש ההולם.

משנאמר כל זאת, ולאחר שנשקלו כל השיקולים הרלוונטיים אשר צוינו לעיל, תוך עריכת איזון בין רכיבי הענישה השונים, אני מטיל על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור מהיום בפרק זמן זה, על עבירות של נהיגה בזמן פסילה ו/או גרימת תאונת דרכים שבצידה חבלות של ממש, עבירות לפי סעיפים 67 ו/או 38(3) לפקודת התעבורה.
2. אני פוסל את הנאשמת מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 7 חודשים בניכוי 40 ימי פסילה מנהלית שכבר רוצו. רישיון הנהיגה יופקד ע"י הנאשמת במזכירות בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 20/4/21. כנגד ההפקדה יונפק לנאשמת אישור הפקדה מתאים.
3. אני פוסל את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור אותן עבירות שעליהן הורשעה או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 או עבירה של נהיגה בפסילה ותורשע בגינה.
4. מוטל בזאת על הנאשמת צו של"צ בהיקף 250 שעות שיבוצע בהתאם לתוכנית השל"צ המוצעת כפי שזו באה לידי ביטוי בתסקיר של שירות המבחן מיום 26/10/20. הוסבר לנאשמת כי ככל שלא תבצע את עבודות השל"צ, יכול ותוגש בקשה מטעם שירות המבחן להפקעת צו השל"צ ובמקרה שכזה עניינה יובא לבית המשפט לצורך מתן גזר דין חדש.
5. הנאשמת תישא בפיצוי כספי לנפגעת העבירה בסך 4,000 ₪. הסכום יופקד במזכירות בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 6/6/21 ויועבר לרשות הנפגעת בהתאם לפרטים שימסרו למזכירות בית המשפט ע"י המאשימה.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין אל שירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ה' ניסן תשפ"א, 18 מרץ 2021, במעמד הנוכחים.